

ПРОЛОГ

Літо 2003 року

Двірник чи король, смерть тебе не питає — однаково в танці усіх закружляє.

Останні слова засудженого на смерть убивці Роберта Олтона Гарріса

Крик Теї прорізає галявину, і сполохані птахи здіймаються з дерев у круговерті крил. Цей звук геть нелюдський. Він різкий та розпачливий; від цього лементу вивертає шлунок і кров приливає до вух.

Вона мала дотерпіти до табору. Він просив її.

Але Тея не могла більше терпіти. Відтоді як вони вислизнули з табору, щоб побути наодинці, минуло пів години і три банки пива. Вона наполягала: «Не дивись так на мене. Сам винен — приніс стільки банок. Крикнеш, якщо хтось ітиме...».

Регочучи, Тея відійшла на кілька метрів і там обережно вмонтилася так, що Оллі бачив лише запыложені носки її білих черевиків і тонку цівку, що зміїлася по піску.

Крик гучнішає.

Оллі ціпеніє, та за мить інстинктивно зривається з місця і кидається до Теї. Але майже відразу різко зупиняється, збиваючи в повітря куряву й листя.

Якийсь рух: хтось виходить з-за плетива гілок.

Тінь скелі, тезки цього острова, не дає роздивитися, проте Оллі бачить, що ця людина не з табору. Замість шортів і футболки, які зазвичай носять діти, чи ясно-зеленої форми вожатих на ній щось темне й безформне.

Оллі шукає очима Тею. Ось вона, лежить у густому підліску і немов б'ється у судомах.

Йому хочеться зрушити з місця, зробити бодай щось, але тіло застигло. Зараз він здатен лише дивитися. Серце важко гупає в грудях, калатає об ребра.

Шквал рухів, а тоді звук: різкий вологий хрускіт, наче щось водночас лускає і ламається.

Такого він ще ніколи не чув.

Оллі заплющує очі. Він знає, що це Тея, але намагається уявити, ніби це щось інше. Лялька. Манекен.

Що завгодно, аби не вона.

Різко розімкнувши повіки, він бачить, що та цівка стала ширшою, темнішою.

Кров.

Цівка роздвоюється зміїним язиком.

Ще удар, сильніший і швидший, але Оллі його вже не бачить, не чує Теїного крику — натужного, обірваного, немов звук застряг їй у горлі. Оллі тікає.

Він кидається углиб лісу, до затишного сховку, який учора знайшли вони з Теєю, поки всі розпалювали вогнище. Обоє вдавали, ніби зупинилися тут лише поговорити й випити, але було зрозуміло, що все йде до чогось більшого.

Його рука на м'якій смужці її шкіри над шортами, її губи вп'ялися в його...

Оллі жене геть цю думку й прискорює крок. Він біжить майже наосліп — призахідне сонце миготить крізь густі крони, не видно нічого, крім розмитої тьмяної зелені та попелясто-коричневого листа під ногами. Він раз по раз ковзається, суха земля під кросівками слизька, мов крига.

Колючі гілки чіпляються за футболку. Одна лясає по руці, здирає шкіру на зап'ястку. Там миттю проступає рвана намісто з крапельок крові.

Здається, ніби з ним усе це не вперше, — дивне дежавю, наче вві сні, в одному з тих кошмарів, від яких прокидаєшся мокрий від поту, із задишкою, а потім довго не можеш отямитися.

Ще кілька метрів — і дерева рідшають, а листяний килим змінюється на пісок, каміння і зморшкуватий вапняк. А ось і сходи, які вчора знайшла Тея, — звичайні дерев'яні дощечки, утрамбовані в землю. За інерцією тіло з кожним кроком хилиться вперед. Оллі мусить балансувати, щоб не впасти.

Збігши вниз, він стрибає на пісок і мчить до невеликого виступу в скелі, де вони з Теєю лежали минулої ночі, смакуючи поцуплені напої.

Оллі падає на коліна й рачки заповзає під виступ. Там сідає, підтягує ноги до підборіддя і намагається зосередитися на диханні. Вдих. Видих. Вдих. Видих. Треба заспокоїтися. А потім завмерти.

Однак тіло не слухається, його стрясає спазмами, й Оллі нічого не може з цим удіяти.

Він стискає голову руками, ніби це якось допоможе зглушити крик, що досі дзвенить у вухах. Але тепер це не тільки звук, тепер Оллі бачить, як тіло Теї осідає, вальється, немов ляльковик шарпнув за ниточки, що досі тримали її вертикально.

Оллі шосили б'є кулаком у скелю над головою. Вдаряє знову і знову, поки зі здертої шкіри не починає юшити кров. Кісточки пальців вкриваються червоними патьоками, а Оллі намагається втриматися за соломинку гострого болю, щоб відволіктися, але не виходить.

Правда досі оглушує.

Він покинув її. Покинув. Утік.

Оллі ховає голову між колін і глибоко, тремтливо вдихає.

Час минає, але ніхто не з'являється. Уже вечоріє: сонце майже зайшло, на пісок перед Оллі впали тіні.

Він вирішує ще трохи зачекати, а тоді повертатися до табору. Оллі вже починає переконувати себе, що то був жарт, дурна витівка хлопчаків, до якої залучили Тею. Оллі чіпляється за думку: ось він повернеться, а Тея там, сміється, що він утік, як мала дитина.

Ще за кілька хвилин Оллі змушує себе виповзти з-під виступу. Він випростується й сторожко роззирається, але пляж порожній.

Він біжить назад у ліс, а в голові лунає та сама думка: *Це був жарт. Из Теєю все гаразд.* Але, опинившись на галявині, Оллі лише переконується, що це не так: темна цівка крові перетворилася на потік, що змієюю рухається схилом.

Оллі змушує себе подивитися на Тею, проте не може відвести погляду від її білих черевиків, забризканих кров'ю.

Це все не насправді. Це не Тея. Не може бути...

Він відвертається, до горла підступає нудота.
А тоді він помічає щось на землі, на листяному пере-
гної.

Це великий камінь, завдовжки сантиметрів із тридцять.
Вивітрений, весь у ямочках і подряпинках від води й піску,
але подекуди його поверхня несподівано гладка, із м'яки-
ми контурами.

Оллі нагинається і піднімає його. Камінь теплий, зер-
нистий на дотик. «На щось він мені дуже схожий», — думає
Оллі, повільно крутячи його в руці.

І завмирає.

Потім, закинувши голову, роздивляється скелю та пере-
водить погляд на свою знахідку.

Оллі зиркає то вгору, то вниз так довго, що перед очима
все починає розпливатися.

Так, у нього в руках не просто камінь.

Його контури повторюють контури скелі, що нависла
над лісом.

Скелі Смерті.

«А ось і обіцяні новини... Ми на пляжі, чекаємо катер,
який відвезе нас до відпочинкового комплексу. Але я на-
віть не уявляла, що острів Кері так далеко... Від великої
землі до нього, певно, хвилин двадцять катером». Джо пе-
ремикає режим камери, і замість її обличчя на екрані з'яв-
ляється море, а вдалині маячить острів.

«Багато хто розпитував мене про LUMEN, тож я роз-
повім, що то за місце. LUMEN — це відпочинковий комп-
лекс класу люкс, розташований неподалік від узбережжя
Південного Девону на чудовому острові, який ви щойно
бачили. Архітектор надихався роботами мексиканської ле-
генди, Луїса Барраґана, тож ідеться про розкішні вілли
на узліссі з краєвидом на море. Тут є й особливі локації:
павільйон для йоги просто неба, басейн зі скляним дном
і геть божевільна мотузьяна гойдалка... з неї можна стриб-
нути відразу в море. Одна з цікавинок комплексу — неймо-
вірна вілла на окремому острівці. Так-так, це для вас, мо-
лодята. Вона вже була заброньована, тож мені не вдалося
туди потрапити, але вигляд у неї просто приголомшливий».

«Трохи пізніше ми з вами покатаємося на байдарках,
але щоб ви розуміли весь масштаб тутешньої оздоровчої
програми: тут є падлбордінг¹, медитація, каякінг, серфінг
на підводних крилах і купа всього іншого». Джо робить па-
узу. «А тепер трохи про моторошне: мені дуже подобається
історія цієї місцини. Отой кам'янистий виступ на краю
Кері — ось, ви його вже майже бачите — це скеля, яка дала
прізвисько всьому острову: скеля Смерті. Правда, страш-
но? Якщо вірити численним розповідям місцевих, острів
проклятий. Схоже», — Джо стишує голос і продовжує май-
же пошепки: «Цю скелю вважають втіленням Похмурого
Женця. Під час епідемії чуми сюди відвозили хворих і за-
лишали помирати. Тож, за переказами, їхні душі досі блу-

¹ Веслування на дошці, різновид серфінгу. — Тут і далі прим. пер.

кають тут і віднайнуть спокій, тільки коли Жнець збере новий врожай. Затримаєтеся на острові — станете наступною жертвою...»

Джо знову перемикає камеру, щоб показати своє вдово перелякане обличчя. «Що, злякалися? Але це ще не все. Колись на Кері була школа. Вона згоріла й так і стояла аж до кінця дев'яностих. Тоді місцева рада створила тут один із центрів Outward Bound². На Кері панували спокій і благодать, аж доки 2003 року від рук острівного наглядача, Ларсона Крічера, тут не загинула група підлітків». Вона знову стишує голос. «Як гадаєте, хіба всі ці жахіття не додають острову своєї привабливості?»

1

День перший

Елін Ворнер біжить, а липке, наче жуйка, повітря в'ягне їй в очах, у волоссі.

Зараз тільки шоста ранку, але тротуар і стіни навколишніх будинків пашать спекою — і жодного натяку на щонайменший вітерець.

Її маршрут — частина так званої стежки Південно-західного узбережжя³, по обидва боки оточена лісистими пагорбами з розкішними віллами у вікторіанському та італійському стилі. У їхніх вікнах відбиваються сонячні промені й сама Елін. Шапка коротко стриженого білявого волосся підстрибує на голові.

Обриси будинків розпливаються від спеки. Пожовкла трава обабіч дороги не просто перестала рости — вона в'яне і мре: то тут, то там відкриваються струпи посохлої землі.

Спекотне літо тут не рідкість, але це не схоже на всі інші: тижні палючого сонця, рекордні показники температури. Газети невтомно публікують фото потрісканих автострад і ячень, засмажених на капотах автівок. Якщо вірити синоптикам, кілька тижнів тому мало вже бути прохолодніше, але натомість сталося навпаки. Люди виснажені, нерви як натягнуті струни.

Елін намагається триматися, але її внутрішній світ аж ніяк не гармоніє із зовнішнім. Що довше триває спека, то міцнішають холодні обійми страху, які стискають Елін зсередини.

Ті самі думки знову й знову крутяться в голові, не дають спати. Тож біг і постійні вправи — її спосіб самоконтролю. Але за останні кілька тижнів ситуація погіршилася. Звідси

² Всесвітня програма особистісного розвитку для дітей, підлітків та молоді, заснована після Другої світової війни. Учасники цієї програми, зокрема, ходять у походи і вчаться виживати у складних умовах.

³ South West Coast Path — найдовший пішохідний маршрут у Великій Британії, вважається також одним із найскладніших через постійні спуски та підйоми.